

Religioznom čoveku sigurno nije lako da jednostavno odgovori na pitanje u šta veruje, ali bi najverovatnije rekao da veruje u Boga. U tom slučaju, još teže bi mu bilo da kaže koji su njegovi atributi, njegov sadržaj, kako dokazuje njegovu egzistenciju.

Šta je Bog? Prema etimološkom tumačenju korena ove reči, to je biće koje daje bogatstvo, budući da se bogatstvo nekada moglo očekivati od apsolutnog bića, u koje se verovalo kao u svemoguće.

Bog, religioznost i ljubav upoznaju se (ili se ne upoznaju) najpre u porodici, preko identifikacionih figura oca i majke. Stav roditelja prema religiji umnogome će odlučiti, često, doživotni stav njihove dece prema veri. Ovaj stav može biti teistički (pravoslavni, rimokatolički i protestanski teistički stav), ateistički i agnostički.

1. RELIGIJA

1.1. ŠTA JE RELIGIJA?

Religija (lat. religere = povezivanje; povezivanje čoveka sa Bogom) podrazumeva verovanje u više, nevidljive sile i bića od kojih zavisi svet i zbivanja u njemu. Kroz religijsko verovanje, kako je to tumačeno u hrišćanstvu, uspostavlja se uzajamni odnos Boga i čoveka.

Teorije o religiji tumače njen nastanak na tri načina: 1) religija je izum jedne grupe ljudi kao sredstvo zaštite privilegija iste te grupe; 2) religija je samo ljudska sklonost ka sujeverju proizašla iz nedovoljnog poznavanja prave prirode stvari; 3) religija je trajna egzistencijalna karakteristika ljudskog bića.

Mišljenje Karla Marksa je da je čovek generičko biće i da ne sme da bude posrednika između dva čoveka koji su pripadnici jedne zajednice. U klasnom društvu, čovek gubi osećaj "zajedništva", te ne postoji mogućnost međusobne identifikacije između pripadnika različitih klasa. Po Marksu, to je način nastanka religije, i zato religija predstavlja oblik otuđenja.

1.2. POJAVA RELIGIJE I NJEN ISTORIJSKI RAZVOJ

Verovanje u natprirodna bića i pojave datiraju još iz praistorijskog perioda, odnosno od same pojave čoveka. To najbolje dokumentuju slike koje se mogu naći na zidovima pećine Altamira u Španiji, na kojima je moguće videti predstave životinja. Čovek je verovao u postojanje natprirodnih sila koje će mu pomoći da poveća ulov, a pomoću slika je verovao da se ostvaruje kontakt između njega (čoveka) i Njega (natprirodnog).

Svest o religiji se menjala sa razvitkom ljudske civilizacije. Takav oblik svesti će kasnije prerasti u drugačiji vid svesti, pre svega racionalnu i naučnu svest.

Religiju je, hronološki gledano, moguće podeliti u četiri osnovna oblika: animizam, totemizam, politeizam i monoteizam.

Animizam (lat. anima - duša) predstavlja najstariji i ujedno najprimitivniji oblik religije, praktikovan kod pripadnika prvobitne ljudske zajednice. Oni su verovali u postojanje spiritalnog, nematerijalnog faktora koji su nazivali duša, a preko njega su objašnjavali prirodne pojave. Smatra se da je ova forma religije nastala zahvaljujući mentalitetu praistorijskih ljudi koji su primetili da poseduju izvesna duševna stanja (san, ekstaza, halucinacija i dr.) zbog čega su sva živa bića prestala da se posmatraju samo kao "materijalna", već i kao "ona koja imaju dušu". Bitan princip animizma je analogija, odnosno pripisivanje ljudskih karakteristika predmetima.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com